

AVIZ

**referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Acordului între
Guvernul României și Guvernul Republicii Mauritius privind
promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la
București, la 20 ianuarie 2000**

**Analizând proiectul de Lege pentru ratificarea Acordului
între Guvernul României și Guvernul Republicii Mauritius
privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat
la București, la 20 ianuarie 2000, transmis de Secretariatul General
al Guvernului cu adresa nr.63 din 07.04.2000,**

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din
Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

**Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații
și propuneri:**

**1. Reglementarea convenită prin Acord (art.5) stabilește că nici una
dintre Părțile Contractante nu va lua măsuri de expropriere împotriva
investițiilor făcute de investitorii din statul celeilalte Părți Contractante,
decât cu respectarea anumitor condiții (măsura să fie luată în interes
public, prin lege, pe o bază nediscriminatorie etc.), iar în cazul în care,
respectându-se aceste condiții, a avut loc o asemenea expropriere, aceasta
se angajează să acorde o despăgubire efectivă și adecvată.**

Această regulă nu este redată corect în Expunerea de motive,
unde, în alin.4 se afirmă că s-ar prevedea "acordarea de despăgubiri
efective, adecvate și prompte în caz de expropriere ... dacă măsurile
respective sunt luate în interes public".

În acest fel se creează impresia că respectivele condiții sunt necesare
pentru acordarea despăgubirilor și nu pentru luarea măsurii exproprierii,
deși în Acord este vorba, în primul rând, de o interdicție de a expropria
investițiile, iar în al doilea rând, dacă respectându-se condițiile, se face o
expropriere, aceasta antrenează obligația de despăgubire.

Întrucât în temeiul art.31 alin.(5) din Legea nr.24/2000 privind
normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Expunerea de motive se publică împreună cu legea, este necesară revederea textului respectiv.

2. Prevederea din art.2(1) din textul Acordului apare de neînțeles; dacă obligația de a admite investițiile există pentru o Parte Contractantă numai în măsura în care acestea se fac în conformitate cu legile și reglementările naționale, a afirma - așa cum se face în teza a doua - că un stat se poate prevala, pentru a le refuza, de atingerea intereselor sale fundamentale de securitate sau de sănătate publică, înseamnă a se admite că legile și reglementările naționale invocate în prima teză nu acoperă și "interesele fundamentale de securitate sau de sănătate publică ...", ceea ce, evident, nu este exact.

3. Angajamentul de a notifica prompt (art.11/1) este ncuzual, pentru că este dreptul fiecărui stat de a alege momentul notificării.

4. Regula stabilită în art.11(2), în virtutea căreia prevederile art.1 - 15 (deci, practic, întregul Acord) vor continua să fie în vigoare, pentru încă zece ani în privința investițiilor efectuate, fixează un termen excesiv de lung și face ca, în realitate, Acordul să se mai prelungească cu încă 15 ani, deși el a fost denunțat.

În acest context precizăm că denunțarea unui acord internațional este o măsură extremă, impusă de considerente serioase, care urmărește încetarea imediată a valabilității documentului respectiv. De aceea, prelungirea valabilității acordului pentru încă 15 ani, chiar dacă urmărește protejarea investițiilor efectuate, face ca măsura denunțării să rămână fără efect.

5. În clauza finală, s-a scris că "ambele texte" sunt egal autentice. În realitate, există două exemplare originale, fiecare în limba română și engleză și fiecare dintre Părțile Contractante are alternatul său atât în limba română, cât și limba engleză; în această situație, indiferent de versiune, există patru texte și toate sunt egal autentice. De aceea, formularea corectă ar fi fost "toate textele fiind egal autentice".

PREȘEDINTE

Valer CORNELIANU

București

Nr. 437/24.04.2000